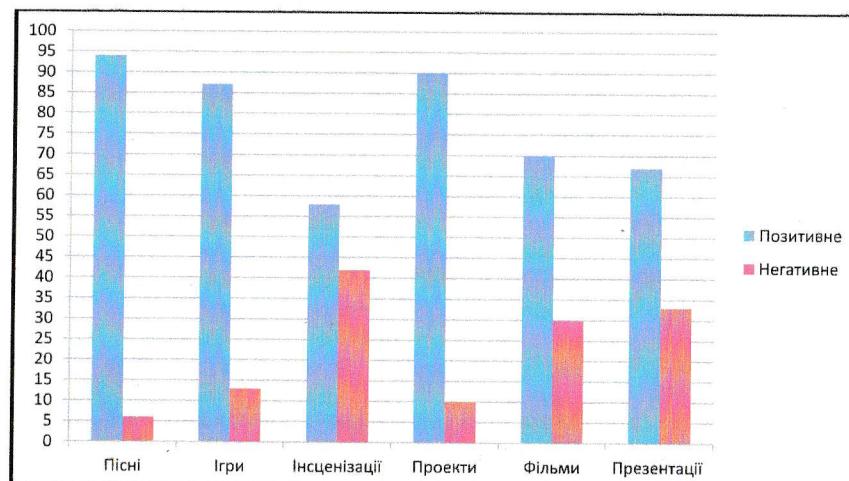

- Подобається
9. Які інші види робіт з англійської мови Ви можете запропонувати викладачеві і своїм одногрупникам (проекти, фільми, презентації та ін.)?
-
-

Під час вивчення англійської мови студенти віддають перевагу різним інтерактивним технологіям, а саме використанню на заняттях: а) пісень; б) проектів; в) ігор; г) фільмів; д) презентацій; е) інсценізацій (Див. табл. 2).

Цікавим є той факт, що 100 % студентів зацікавлені, щоб викладачі англійської мови і в подальшому використовували інтерактивні технології на своїх заняттях.

Таблиця 2
Ставлення студентів до інтерактивних методів

Висновки. Нині широкого розвитку набули різні сфери професійної діяльності, які пов’язані з досягненнями зарубіжної науки, ось чому оволодіння навичками професійної англомовної комунікативної компетенції є необхідністю для майбутніх спеціалістів-випускників нашого коледжу. Виходячи з цього, викладачі намагаються широко використовувати різноманітні технології інтерактивного спрямування.

Покладаємо надію, що студенти, одержуючи належні знання, вміння та навички у коледжі, будуть і надалі професійно зростати, а знання англійської мови допоможуть їм достойно реалізувати себе у подальшому житті.

ЛІТЕРАТУРА:

- Бондаренко А. А. Використання проектних технологій на уроках англійської мови // Англійська мова та література. – 2013. – № 14. – С. 10-12.
- Енциклопедія педагогічних технологій та інновацій// Наволокова Н. П. – Х.: Вид. група « Основа», 2011. – 176 с.
- Кравченко Н. М. Нові підходи до вивчення іноземної мови // Англійська мова та література. – 2012. – № 34 - 36 . – С. 4 – 5.
- Пометун О., Пироженко Л. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання / О. Пометун, Л. Пироженко. – К. : А.С.К., 2005. – 192 с.
- Самарян С. Теорія та практика особистісно-орієнтованого навчання // Іноземні мови. – 2013. – № 1. – С. 7-11.
- Сисоєва С. О. Інтерактивні технології навчання дорослих: навчально-методичний посібник / Сисоєва С. О.; НАПН України, Ін-т педагогічної освіти і освіти дорослих. – К.: ВД «ЕКМО», 2011. – 320 с.
- Чепіль М. М., Дудник Н. З. Педагогічні технології. Навчальний посібник/ М. М. Чепіль, Н. З. Дудник. – К.: Академвидав, 2012. – 224 с. – Серія «Альмаматер»).

Руснак Л. Ю.,
Університетський
коледж Київського
університету
імені Бориса Грінченка,
м. Київ

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ В СИСТЕМІ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ, США ТА ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН

Дистанційне навчання – це форма організації навчального процесу, що за рахунок використання ІКТ може бути реалізована як в умовах географічної віддаленості студента і викладача, так і безпосередньо в університеті для формування самостійної діяльності студента щодо засвоєння програми навчання за фахом.

На сьогодні дистанційний обмін інформацією став нагальнюю потребою, щоденною звичкою, провідним засобом буденного спілкування. Життя ж у мегаполісі вимагає від середньостатистичного громадянина ХХІ століття пристосування до цих вимог і вміння не лише віднаходити необхідну інформацію, а й дозувати її, аналізувати та виокремлювати найголовніше. Це ми робимо щодня і навіть не помічаємо, як це відбувається. Розвиток сучасних технологій, зокрема тих, за допомогою яких здійснюється обмін інформацією на відстані, відбувається настільки швидко, що стає все важче й важче встигати стежити за оновленнями перш за все програмного забезпечення, що слугує засобом спілкування. З огляду на це все більш актуальним стає активне запровадження технологій дистанційного навчання, зокрема, в

університетській освіті, адже не лише стрімкий темп життя, а й безпосередній розвиток все нових і нових засобів дистанційного навчання ніби закликають нас до перегляду консервативних поглядів на освітній процес.

Виникла й бурхливо розвивається ціла індустрія освітніх послуг, поєднуваних загальною назвою "дистанційна освіта", яка вражас величезним числом тих, хто навчається, кількістю освітніх установ, розмірами й складністю інфраструктури, масштабами інвестицій і грошового обігу. Розвиток дистанційної освіти визнано одним із ключових напрямків основних освітніх програм ЮНЕСКО "Освіта для всіх", "Освіта через усе життя", "Освіта без границь" і середньострокової стратегії ЮНЕСКО в 1996–2001 рр. [3] I хоч з того часу минуло вже майже 15 років, концепції навчання впродовж життя для кожного без обмежень отримують все більшого розголосу, розповсюджуються та набувають популярності. Найзручніше наразі це реалізується перш за все завдяки застосуванню всесвітньої мережі Інтернет. Створюється програмне забезпечення, електронні курси, відеоматеріали в широкому доступі, але, звісно, цей досвід, очевидно маючи щось спільне, так само очевидно певним чином відрізняється у нашій державі та інших країнах світу. Хотілося б коротко розглянути особливості запровадження даної технології на прикладі кількох європейських країн, США та, звісно, України.

Серед країн, що входять до складу Європейського Союзу найстарішою системою дистанційної освіти є Британська. Однак серед державних (національних) університетів країн ЄС, найбільш розвинутими є системи дистанційного навчання Німеччини, Франції та Іспанії.

Відкритий університет **Великобританії** заснований в 1969 році як незалежний навчальний заклад для надання "другої" можливості здобути або продовжити свою освіту дорослим людям, які працюють. Навчальний процес побудований як на використанні друкованих матеріалів, так і на використанні аудіо-, відеозасобів тощо; студенти мають можливість одержати консультації в 250 навчальних центрах, розташованих у багатьох містах країни і світу [6]. На сучасному етапі Відкритий університет Великобританії є найбільшим університетом країни, у якому навчається студенти з Великобританії та інших країн [2]. Сьогодні в університеті дистанційно навчаються близько 250 тис. студентів, з яких близько 55 тисячам витрати на навчання покривають роботодавці. 75 з 100 компаній, що входять до індексу лондонської біржі FTSE 100, фінансують додаткові дистанційні програми для своїх співробітників. У Великій Британії відсоток плати студентів за навчання дорівнює 15 % загального фонду, а внесок уряду становить 85 %. У програмах навчання без надання вченого ступеня плата за навчання становить дві третини, а одна третина фінансується за рахунок спеціальних грантів. Згідно зі статистикою, плата за вивчення точних наук на 25 % більша, ніж за вивчення соціальних чи мистецьких курсів. У Великій Британії величезна кількість бізнес-шкіл пропонує дистанційні програми MBA. Серед таких, наприклад, Edinburgh Business School Heriot, London

School of Business & Finance та Open University Business School. При Лондонському університеті створено спеціальний проект –London University "External Programme". Це окремий підрозділ, що займається дистанційними програмами. Після закінчення такої програми студент отримує диплом коледжу або університету, що входить до складу Лондонського університету. Структура кожного курсу може відрізнятися; так само можуть різнятися варіанти складання іспитів. Так, наприклад, студент, який не має можливості приїхати до Британії на іспит, може домовитися з університетом про складання іспиту в представництві British Council, яке в даному випадку виступає в ролі незалежного екзаменатора, якому університет довіряє проведення іспиту відповідно до встановленої процедури, після чого екзаменаційна робота відправляється на перевірку до університету. [6] У початковий період існування Відкритого університету правомірність його освітньої діяльності досить часто ставили під сумнів. Нині його діяльність здобула високу оцінку як у Великобританії, так і за її кордонами. Багато вищих навчальних закладів США та інших країн світу, плануючи організацію дистанційного навчання, орієнтуються на діяльність Відкритого університету Великобританії, вважаючи її зразковою [2].

Іспанія. Національний університет дистанційної освіти заснований Парламентом в 1972 р. з метою надання вищої освіти всім тим, хто з різних причин не може навчатися за програмами традиційних університетів [6]. Він складається з 58-ми навчальних центрів у країні і 9-ти за кордоном, і є одним з підрозділів міністерства освіти, що підлеглий безпосередньо державному секретарю з вищої освіти. У структурі університету існує система підвищення кваліфікації, зокрема, викладачів середніх шкіл [2]. Університет розташований у Мадриді, має ряд навчальних центрів у різних районах країни та пропонує курси навчання на рівні бакалаврату, магістратури й продовженої освіти. Як навчальний матеріал використовуються спеціально підготовлені друковані видання, які доповнюються аудіо- та відеоматеріалами, технологією комп’ютерного навчання, телевізійних лекцій і телетекстом. Для підтримки постійного діалогу зі студентами використовуються очні зустрічі для обговоренню навчального матеріалу в 50 навчальних центрах і телефонні співбесіди. В інших країнах університетом створено в останні роки ще 8 центрів навчання. Загальна кількість студентів, що навчаються в університеті, становить близько 124 тис. осіб, з яких 85 тис. навчаються на ступінь. Щодо фінансування дистанційної освіти, в Іспанії внесок міністерства освіти дорівнює 46 % фінансування; студенти сплачують 47 %, а кошти від продажу книжок становлять близько 7 % загального фонду. Okрім цього, регіональні уряди та банки дають навчальним центрим обігові кошти. Студент платить 240 доларів за рік навчання, друковані матеріали купуються теж за його кошти [6].

У 1987 році створюється Асоціація дистанційного навчання **США** (United States Distance Learning Association – USDLA), основна мета якої – розроблення загальної стратегії дистанційної освіти та сприяння створенню

нових технологій дистанційного навчання [2]. На сьогодні близько 8 млн. американців вступили на дистанційне навчання, а їх чисельність зростає на 20-25 % щороку. Майже третина всіх студентів вищих навчальних закладів в США пройшли принаймні один курс в режимі онлайн в 2009 році, їдеться в щорічній доповіді Sloan Consortium, некомерційної групи, яка вивчає і пропагує навчання в режимі онлайн. Тоді, коли загальна кількість студентів у США виросла на 2 % з 2008 по 2009 рік, кількість студентів онлайн-курсів збільшилася на 21 %. Майже дві третини опитаних коледжів, як комерційних, так і некомерційних, заявили, що онлайн-навчання є важливою частиною їх стратегічних планів. Студенти дистанційних курсів часто є більш дорослими (25-55 років) та краще мотивованими у порівнянні з студентами стаціонару. Найчастіше студенти та викладачі й персонал підтримують письмовий та телефонний зв'язок, університети направляють студентам підручники та навчальні матеріали. Найбільш поширеними сьогодні є засоби, що базуються на Інтернет-технологіях – електронна пошта, відеоконференції, чати, форуми, веб-сайти, онлайн-бібліотеки, подкасти, які часто комбінуються з традиційними друкованими матеріалами. За дослідженнями Ради з дистанційного навчання та підготовки вартість дистанційного навчання в середньому на половину менша у порівнянні з традиційним навчанням. Цікаво також те, що студенти з комп'ютерних наук та бізнес-спеціальностей найбільше склонні до дистанційного навчання, про що свідчить їх найбільша частка серед студентів цих спеціальностей, які навчалися за дистанційними програмами та курсами. Розвиток дистанційних програм та курсів, як правило, є частиною середньострокових стратегій розвитку університетів, хоча мають місце навіть окремі стратегії розвитку дистанційного навчання. У США студенти, що навчаються через дистанційні курси, можуть робити це за рахунок державної підтримки, державним коштом. Часто доходи від таких студентів сягають 90 % від їх загального обсягу доходів акредитованих інституцій [6].

Розвиток дистанційної освіти в Україні розпочався значно пізніше, ніж у країнах Західної Європи й здійснювався за несприятливих умов. Рівень інформатизації українського суспільства становить не більш як 2-2,5 % від рівня країн Заходу. Так, 85 % шкіл оснащені комп'ютерною технікою, яка не відповідає сучасним вимогам, відсутні спеціалізовані робочі місця дистанційного навчання. Освіта практично не охоплена Інтернет-системою. Лише близько 50-ти навчальних закладів (університети, інститути, коледжі, школи тощо) мають власні Web-сайти, що, безумовно, надто мало в масштабі держави [2]. Європейські стандарти надання освітніх послуг базуються на Болонській декларації 1999 р., яка стосується стандартизації підходів до організації навчального процесу і функціонування вищої школи в Європейському Союзі; Резолюції Ради Європи від 13 липня 2001 року "Про електронне навчання", яка поставила перед країнами учасницями завдання "використовувати потенційні можливості мережі Інтернет, мультимедійних і віртуальних засобів для більш успішної та швидкої реалізації навчання протягом життя як основного принципу освіти, а також для забезпечення

доступу до освіти й підготовки для всіх осіб, зокрема для тих, чий доступ обмежений через соціальні, економічні, географічні або інші причини" тощо. Ще раніше, у січні 1987 року, була заснована Європейська асоціація університетів дистанційного навчання (European Association for Distance Teaching Universities – EADTU) для сприяння співробітництву між європейськими організаціями відповідного профілю. Сьогодні до EADTU входить 21 член від 19 країн, які забезпечують дистанційне навчання більше 2 млн. студентів.

Україна приєдналася до Болонського процесу у 2005 році. Ця участь ґрунтуються на широкій нормативно-правовій базі. Але, незважаючи на значну кількість нормативно-правових актів, існує безліч недоліків запровадження реформування освіти в Україні взагалі та її окремих аспектів, зокрема дистанційного навчання. Впровадження дистанційного навчання в Україні є одним з важливих елементів реформування освіти, покликаний задоволити освітні потреби громадян упродовж усього життя, забезпечити доступ до освітньої і професійної підготовки всіх, хто має необхідні здібності та адекватну підготовку. На сьогодні в Україні на виконання нормативних актів функціонує ряд організацій з моніторингу та координації розвитку дистанційної освіти в Україні. Регіональні центри дистанційної освіти створюються на базі тих навчальних закладів, які є регіональними центрами телекомуникаційної мережі освіти і науки і беруть участь у вдосконаленні і розвитку телекомуникаційної інфраструктури, розробці та впровадженні технології дистанційного навчання та навчальних планів тощо. Регіональні центри можуть бути одночасно і базовими центрами за напрямами фахової підготовки [7].

В Україні на сьогоднішній день є десятки освітніх установ, які реалізують технології дистанційного навчання. Однак, незважаючи на це, у нашій країні не має відповідних програм загальнодержавного і регіонального рівнів, а недостатній рівень комп'ютеризації суспільства і системи освіти зокрема, низьке опанування навчальними закладами мережевих інформаційних технологій, несформованість національного освітнього простору у Web-середовищі та ін. не дають змоги в даний час реалізувати значні потенційні можливості дистанційного навчання [3].

Головною проблемою розвитку дистанційного навчання є створення нових методів і технологій навчання, що відповідають телекомуникаційному середовищу спілкування. На зміну колишньої моделі навчання повинна прийти нова модель, заснована на наступних положеннях: в центрі технології навчання – студент; суть технології – розвиток здатності до самонавчання; студенти грають активну роль в навчанні; в основі навчальної діяльності – співробітництво. У зв'язку з цим потребують перегляду методики навчання, моделі роботи та взаємодії викладачів і студентів. Існує думка багатьох педагогів-практиків, що дистанційний навчальний курс можна отримати, просто перевінши в електронний вигляд навчальні матеріали традиційної денної форми навчання. Умовою для розвитку дистанційної освіти є сучасні досягнення в області технологій навчання, засобів масової інформації і

зв'язку, швидкий розвиток і широке застосування різноманітних технічних засобів. Це, в першу чергу, комп'ютерні та інформаційні технології; супутникovi системи зв'язку; навчальне телебачення; масове підключення до інформаційних систем; розповсюдження комп'ютерних учебових програм тощо [1].

Протягом останнього десятиріччя виокремилися кілька моделей дистанційного навчання: модель організації дистанційного навчання без використання глобальної мережі, модель мережевого дистанційного навчання, модель мобільного дистанційного навчання та модель хмарних технологій дистанційного навчання [5]. Не будемо докладно на них зупинятися, а лише зазначимо, що з еволюцією інформаційно-комунікаційних засобів, еволюціонують і способи організації та підтримки процесу навчання, чим безперечно мають користатися викладачі та студенти для полегшення взаємодії у сучасному інформатизованому суспільстві.

Технологія дистанційного навчання наразі активно впроваджується навчальними закладами України, але багато в чому орієнтується на досвід інших держав світу, не сформувавши власної концепції розвитку та запровадження цієї технології. Безперечно, світовий досвід не можна лишати поза увагою, але не слід також лишати поза увагою об'ективні та суб'ективні фактори, що існують безпосередньо в нашій країні, такі як матеріальна база, рівень обізнаності громадян, популяризація засобів дистанційного навчання серед старшого покоління, прийняття сміливих, реформаторських рішень для розвитку та вдосконалення системи дистанційної освіти України та освіти в цілому. Зарано говорити про повноцінне впровадження дистанційної освіти на всіх рівнях, оскільки наразі потребують значної уваги реформи в галузі середньої освіти України, що на сьогодні перебувають лише в процесі аналізу та підготовки до змін, зазнавши ряду невдалих спроб у минулому. Проте реформи у галузі вищої освіти в той самий час вже мають певні позитивні зрушеннЯ, зокрема і в широкому запровадженні технологій дистанційного навчання.

"Щоб система дистанційного навчання зайніяла гідне місце в системі освіти України, потрібно, передусім створити глобальну комп'ютерну мережу освіти і науки, оскільки саме комп'ютер містить навчальний матеріал, є водночас і бібліотекою, і центром довідкової інформації, і комунікативним центром, що робить його одним з учасників реалізації програми неперервної освіти," – вважає кандидат педагогічних наук О. О. Павленко [4].

В Україні проте вже існує Українська Система дистанційного навчання – UDL System – партнерська організація, яка об'єднує вищі навчальні заклади, науково-дослідні інституції, банки, корпорації та неприбуткові організації для створення нової якості за допомогою застосування новітніх інформаційних технологій в освіті. Також Україна, поряд із 11 країнами СНД, є учасником Проекту "Інформатизація освіти та дистанційне навчання" [6], тож тенденції цілеспрямованого руху вперед у цій галузі лише позитивні.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Мигович, С. М. Огляд сучасного стану дистанційного навчання в Україні / С. М. Мигович, Н. Т. Тверезовська // Науковий вісник нац. університету біоресурсів і природокористування України . – 10/03/2011 . – Вип.159 Ч.2: Педагогіка. Філософія . – С. 320-329.
2. Н. Жевакіна. З історії дистанційної освіти / Н. Жевакіна // Вісник Львівського університету: сер.: Педагогічна . – 2003 . – Вип. 17 . – С.135-141.
3. О. В. Майборода. Дистанційне навчання як пріоритетний напрямок вищої освіти / О.В. Майборода // Інформаційні технології і засоби навчання – 2011. – № 5 (25). – Режим доступу до журналу: <http://www.journal.iitta.gov.ua>
4. Павленко О. О. Використання дистанційного навчання в вищих навчальних закладах [Текст] / О. О. Павленко // Вісник Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут": Філософія. Психологія. Педагогіка. – 2007. – № 3. – Ч. 2. – 185 с.
5. Ращевська Н. В. Хмарні технології дистанційного навчання у процесі навчання вищої математики / Н. В. Ращевська // Інформаційні технології в освіті. – 2013. – Вип. 16. – С. 127-133.
6. Світовий досвід організації та розвитку університетської системи дистанційного навчання/Укладачі: Кулага І. В., Ільницький Д. О., Стрельник С. О., Матвійчук А. В., Василькова Н. В., Турчанінова В. М., Єршова В. С., Тищенко М. П., Краснопольська Н. Л./ Київ 2013.
7. Хоббі Ю. С. Проблеми впровадження європейських стандартів дистанційного навчання у вищих навчальних закладах України / Хоббі Ю. С. // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер: Юриспруденція. – 2014. – Вип. 8. – С. 119-121.

Коломієць В. І.

Київський університет
імені Бориса Грінченка,
м. Київ

ДО ПРОБЛЕМИ НАВЧАННЯ ІНШОМОВНОГО ПИСЕМНОГО МОВЛЕННЯ СТУДЕНТІВ НЕМОВНИХ ФАКУЛЬТЕТІВ

Основною метою навчання іноземної мови є її комунікативна спрямованість, а саме наявність комунікативного завдання, що відповідає мотивам та потребам студентів їх майбутньої професійної діяльності. Це означає, що комунікативно орієнтоване викладання мов має на меті не тільки дати студентам практичні знання з граматики та лексики мови, що вивчається (англійської мови), але, також розвинути у них розуміння того, як ця мова використовується для спілкування. Процес писемного мовлення, як відомо,